

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce **Nejvyššího státního zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti **žalované Západočeské univerzitě v Plzni**, se sídlem Univerzitní 8, Plzeň, za účasti **osoby zúčastněné na řízení P.Z.**, bytem..., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 9. 2009, čj. PR-P 401/09

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 9. 2009, čj. PR-P 401/09 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 3.2.2012, sp.zn. 1NZC 501/2012, doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 3.2.2012, Nejvyšší státní zástupce (*dále jen žalobce*) navrhoval zrušení rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni (*dále jen žalovaná*) ze dne 14.9.2009, čj. PR-P 401/09 (*dále jen napadené rozhodnutí*) o vydání osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice P.Z., nar. ..., bytem... (*dále jen osoba zúčastněná na řízení*).

2. Žaloba byla podána podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), podle něhož je žalobu oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem. Žalobu lze podle § 72 odst. 2 s.ř.s. podat do tří let od právní moci rozhodnutí. Při podání žaloby Nejvyšším státním zástupcem podle § 66 odst. 2 s.ř.s. soud nepřezkoumává, je-li dán závažný veřejný zájem k jejímu podání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, čj. 8 As 27/2006-70, dostupný na www.nssoud.cz). Rozhodnutí žalované nabylo právní moci dnem 18.11.2009. Žaloba podaná k soudu 3.2.2012 je podána v zákonné lhůtě.

II. Důvody žaloby

3. Dle žalobce způsob vedení správního spisu, který si v souladu s § 14 odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství vyžádal, neodpovídá příslušným ustanovením zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen SŘ nebo správní řád*), zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a v době vedení správního řízení účinným vyhláškám č. 646/2004 Sb., resp. 191/2009 Sb., upravujícím podrobnosti výkonu spisové služby. Spis není označen spisovou značkou, neobsahuje soupis součástí a příloh, listiny vesměs nejsou opatřeny podacím razítkem a není na nich uvedeno, kdy byly do spisu vloženy. Přes určitou nepřehlednost spisu je nicméně z jeho obsahu patrné, že k žádosti osoby zúčastněné na řízení bylo již v roce 2005 vydáno ve věci nostrifikační rozhodnutí, a to osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice ze dne 13.11.2005, čj. ZČU*N-295/05.

4. Podle § 90 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (*dále jen ZVŠ*), musí ve věci uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání vydání osvědčení předcházet srovnání studijních programů a zkoumání, zda byly splněny další podmínky, jež jsou nezbytné pro uznání takového zahraničního vzdělání. Právě zákonná povinnost zjišťování skutkového stavu věci dokazováním je v daném případě skutečností, která vylučuje nazírat na vydané osvědčení jako na prostý osvědčovací akt, který by neměl charakter rozhodnutí ve smyslu § 67 SŘ. Na rozdíl od prostého osvědčení vydaného postupem dle části IV. SŘ, pro které je charakteristické, že se jím pouze osvědčují skutečnosti obecně zřejmé z úřední činnosti správního orgánu nebo dokládající určité nesporné skutečnosti. O rozhodnutí v pojetí § 67 SŘ jde, jestliže se „v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách“. V daném případě je nutno osvědčení považovat za rozhodnutí ve smyslu § 67 SŘ, neboť se jedná o finální mocenský akt správního orgánu, který byl vydán ve správním řízení zahájeném o žádosti osoby zúčastněné na řízení a který do budoucna založil její práva a povinnosti, jež do té doby neměla, jako je například přístup k některým specifickým profesím či dalšímu vzdělávání v oboru (srov. rozsudek NSS čj. 9As 79/2010-188, www.nssoud.cz). Ze správního spisu je však patrné, že přes existenci rozhodnutí ze dne 13.11.2005, čj. ZČU*N-295/05, bylo o věci následně vydáno další rozhodnutí, a to dne 14.9.2009, čj. PR-P 401/09. Je tedy zcela zřejmé, že napadeným rozhodnutím bylo v tomtéž řízení a v téže věci rozhodnuto podruhé, a to na základě téhož skutkového a důkazního stavu věci. Vydání tohoto rozhodnutí bránila překážka věci rozhodnuté a napadené rozhodnutí bylo proto vydáno v rozporu s § 48 odst. 2 SŘ.

Existuje zde tedy vada řízení uvedená v § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., neboť došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

5. Z výroku napadeného rozhodnutí se podává, že bylo osobě zúčastněné na řízení uznáno zahraniční vysokoškolské vzdělání a kvalifikace v České republice. K tomu je na místě uvést, že výrok rozhodnutí zjevně postrádá přesnost, jednoznačnost a určitost, když se uznává přesněji nespecifikované vysokoškolské vzdělání získané v blíže neurčeném zahraničí. Podrobnější údaje o zahraničním vysokoškolském vzdělání jsou obsaženy až v odůvodnění rozhodnutí, které však nemá autoritativní povahu. Tím došlo k porušení § 68 odst. 2 SŘ, podle něhož výrok musí obsahovat řešení otázky, která je předmětem řízení. Nezbytným předpokladem správního aktu přitom je, že splňuje obligatorní náležitosti výrokové části. Toliko výrok rozhodnutí je totiž závazný, schopný právní moci a vykonatelný. Vzhledem ke své nejasnosti je výrok napadeného rozhodnutí nesrozumitelný. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné a trpí tak vadou řízení uvedenou v § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

6. Z odůvodnění rozhodnutí lze zjistit, že žadatel předložil úředně ověřenou kopii diplomu číslo DP 200506, registrační číslo M 000 106, vydaného Zakarpatskou státní univerzitou v Užhorodě a dále předložil úředně ověřenou kopii dodatku k diplomu s registračním číslem 05/06. Z těchto dokladů vyplývá, že absolvovaným studijním programem byl magisterský studijní program s názvem „právní věda“. Dále jsou zde uvedeny absolvované předměty včetně jejich hodnocení. Tato fakta uváděná v odůvodnění rozhodnutí jsou v souladu s obsahem správního spisu.

7. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se dále uvádí, že žalovaná ověřovala úroveň zahraniční vysoké školy a získala informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách. Dle odůvodnění rozhodnutí byly tyto skutečnosti dne 7.11.2005 ověřeny děkanem právnické fakulty a jeho stanovisko je součástí správního spisu. Dále je zde tvrzeno, že žalovaná ověřila dne 2.5.2009 doplňující informace podle § 90 odst. 2 ZVŠ. Uvádí se, že bylo ověřeno, že Zakarpatská státní univerzita v Užhorodě, Ukrajina, je vedena v databázi Národního informačního centra České republiky, čímž bylo osvědčeno, že studijní programy, které jsou touto zahraniční vysokou školou uskutečňovány, jsou uskutečňovány institucí oprávněnou poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách. Uvedená tvrzení žalované však nemají oporu ve správním spisu, žádný takový důkaz není ve spisu založen, tudíž nebyl ve správním řízení proveden. Ze spisového materiálu nevyplývá, jakým způsobem a v jakém rozsahu žalovaná zkoumala splnění podmínek pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace dle § 90 ZVŠ. Co se týká srovnání studijních programů a náplně vysokoškolského studia v zahraničí žalovanou, není v tomto směru ze spisu patrné, že by k takovému posouzení ve správním řízení vůbec došlo.

8. Závěry žalované o tom, že obsahová náplň vysokoškolského studia v zahraničí je srovnatelná s obsahovou náplní vysokoškolského studia na Západočeské univerzitě v Plzni tedy nejsou podloženy žádnými listinnými důkazy, které by se ve spisovém materiálu nacházely. Žalovaná tak učinila tyto závěry na základě nedostatečně zjištěného skutkového

stavu věci. Žalovaná nepostupovala v souladu s § 2 odst. 1, § 3, § 17 odst. 1, § 50 odst. 1, 2, § 51 odst. 1 SŘ, neboť její rozhodnutí se neopírá o spolehlivě zjištěný stav věci a je vydáno v rozporu s opatřenými podklady. Napadené rozhodnutí je nezákonné, trpí vadou řízení, jíž byla podstatně porušena ustanovení o řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. Tato vada spočívá v tom, že obsah správního spisu neobsahuje dostatek důvodů pro napadené rozhodnutí a skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá ve spisu oporu. Správní rozhodnutí musí vycházet ze zjištěného skutkového stavu a správní orgán může rozhodnout teprve tehdy, pokud se dostatečně seznámil se skutkovým stavem na základě podkladů, předložených mu účastníkem řízení nebo které si opatřil sám z moci úřední. Všechny podklady, které vedly k vydání rozhodnutí, musí být ve správním spisu uvedeny. K tomu žalobce citoval z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp.zn. 6A 825/95, uveřejněném v ASPI pod ID: JUD 19893CZ: *Soud může jako překlenutelnou procesní chybu posoudit to, když i přes nedostatečné odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Za situace, kdy spis neobsahuje nic, z čeho by bylo možno usoudit na to, z jakých podkladů správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil, nezbyvá soudu, než bez dalšího napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost bez nařízení jednání zrušit.*

9. Žalobce uzavřel, že žalovaná napadeným rozhodnutím porušila § 2 odst. 1, § 3, § 17 odst. 1, § 48 odst. 2, § 50 odst. 1, 2, § 68 odst. 2 SŘ ve vztahu k § 90 ZVŠ. Uvedl, že je závažný veřejný zájem na podání žaloby dán skutečností, že jde o systémovou chybu ve způsobu vedení řízení a rozhodování žalovaného, a to ve větším počtu obdobných věcí. Dochází tak plošně k vydávání nezákonných rozhodnutí, dávajících vznik pochybnostem, zda je prostřednictvím tohoto správního řízení umožněn přístup k právnickým profesím výhradně vysoce odborně připraveným a kvalifikovaným absolventům, kteří nabyli řádného právnického vzdělání.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s tím, že napadené rozhodnutí vydala na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a v souladu se zákonem o vysokých školách.

11. Posouzení žádosti podle § 89 a § 90 ZVŠ žalovaná dokládala tím, že k žádosti byla připojena úředně ověřená kopie včetně úředního překladu diplomu vydaného Zakarpatskou státní univerzitou (*dále jen ZSU7*) pod č. DP N_o 200506 dne 14.10.2005 s přílohou k diplomu a úředně ověřenou kopií diplomu včetně jeho úředního překladu vydaného ZSU pod číslem M N_o 000106, dle které byl absolvovaným studijním programem magisterský studijní program Právo v oboru Právní věda, a kde jsou uvedeny absolvované předměty včetně jejich hodnocení, které dohromady vytvářejí strukturu studijního programu. Příloha obsahuje potvrzení, že rozhodnutím Státní zkušební komise ze 12.10.2005 (protokol č. 32) byl osobě zúčastněné na řízení udělen titul magistr práva. Těmito doklady je splněn požadavek § 90 odst. 2 ZVŠ a slouží jako doplňující informace o náplni vysokoškolského studia v zahraničí, jak to citované ustanovení vyžaduje. Součástí přílohy jsou informace o typu vzdělávací instituce, kde je uvedeno, že je ZSU státní univerzitou IV. úrovně akreditace, což bylo pro

žalovanou také jedním z dokladů prokazujících, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že žalovaná nečinila úřední úkony ve smyslu § 89 a § 90 ZVŠ.

12. Dalším podkladem bylo vyjádření tehdejšího děkana FPZČU JUDr. Milana Kindla ze 14.4.2004 předložené rektorovi, které obsahuje srovnání studijního programu Právo a právní věda uskutečňovaného FPZČU a ZSU. Skutečnost, že pro ZSU zabezpečovala tento studijní program na základě smlouvy MVŠPP je nerozhodná a je věcí soukromoprávní dohody těchto subjektů. Pro žalovanou bylo významné, že studijní program má řádně akreditována ZSU a nikoli, kdo jej uskutečňuje ve spolupráci s ní, přičemž uzavření smlouvy o zabezpečování studijního programu MVŠPP nic nebrání. Z uvedeného vyplývá, že děkan i vědecká rada FPZČU se zabývali posouzením obsahové shodnosti obdobných studijních programů. Obsahem vyjádření jsou detailní informace, v čem se studijní programy shodují nebo „kosmeticky“ odlišují. Je zde jednoznačné stanovisko, že studijní program není odlišný. Děkan vycházel i ze znalosti úrovně vysoké školy vzhledem k pedagogům na ní působícím.

13. Dále žalovaná uvedla, že se zabývala úrovní zahraniční vysoké školy a strukturou jejích studijních programů. Řízení probíhalo podle metodiky MŠMT, jejíž závaznost vyplývá z § 87 písm. k) ZVŠ, které stanoví, že ministerstvo plní úkoly nadřízeného správního orgánu vysokých škol ve správním řízení. Podle této metodiky se informace o statutu a „důvěryhodnosti“ zahraniční vysoké školy zjišťují i prostřednictvím elektronické databáze NARIC/ENIC České republiky (www.enic-naric.net) zřízené k plnění závazků Národního informačního centra České republiky vyplývajících z Úmluvy o uznání kvalifikací. Zde je ZSU uvedena a tím je osvědčeno, že jí uskutečňované studijní programy jsou uskutečňovány institucí oprávněnou poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle ZVŠ. Podkladem pro vydání rozhodnutí žalované byly tyto doklady soustředěné před jeho vydáním. Nelze tedy tvrdit, že by žalovaná neshromáždila podklady potřebné pro vydání rozhodnutí. Z dokladů je zřejmé, že žalovaná ověřila, že zahraniční studijní program je obdobný se studijním programem uskutečňovaným FPZČU i to, že zahraniční studium poskytovala oprávněná instituce.

14. Dodržení předepsaného postupu při uznávání zahraničního studia podporuje dle žalované sdělení MŠMT z 19.9.2008, čj. 18 752/2008-30, že nebyly shledány důvody pro prohlášení nicotnosti rozhodnutí žalované (ani rozhodnutí dalších). Dále žalované dne 10.6.2008 pod čj. 11 384/2008-30 sdělilo, že v souvislosti s podnětem České advokátní komory přezkoumalo postup žalované a dospělo k závěru, že důvody nicotnosti napadeného rozhodnutí (ani rozhodnutí dalších) nebyly shledány, přičemž ve správním řízení je MŠMT nadřízeným žalované. Uvedené vyvrací námitky, že rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno. V rozhodnutí je uvedeno, které doklady byly soustředěny, že proběhlo hodnocení oprávněnosti zahraniční instituce poskytovat srovnatelné vysokoškolské vzdělání, a na čem je založena znalost zahraniční vysoké školy, že nebyl prokázán podstatný rozdíl mezi kvalifikací žadatele a kvalifikací absolventů FPZČU. Pokud bylo žadateli v plném rozsahu vyhověno, není odůvodnění třeba. Úvaha žalobce, že odůvodnění není uvedeno, protože pro něj nejsou podklady, je vyvrácena výše uvedeným a obsahem připojeného správního spisu.

15. Dalším důkazem, že je ZSU oprávněna poskytovat srovnatelné vysokoškolské vzdělání, jsou licence průběžně jí udělované. Již licence ze 7.2.2003 stanoví, že je oprávněna (resp. její předchůdce) poskytovat vzdělávání stejného kvalifikačního požadavku pro přípravu zahraničních občanů na akreditované bázi zaměření. To je potvrzeno i v licencích z 10.1.2005 a 10.5.2006. Zejména licence z 10.5.2006 byla udělena pro vysokoškolské vzdělání na úrovni kvalifikačních požadavků na magistra a v její příloze je uvedeno, že jedním ze zaměření je zaměření 0601 Právo a v jeho rámci Právní vědy. Jednoznačným dokladem, že jde o instituci oprávněnou poskytovat srovnatelné vzdělávání je doklad o udělení akreditace Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny ze 4.1.2005, jímž je tato univerzita prohlášena za vysokoškolskou vzdělávací instituci IV. stupně a tato akreditace je dosud platná. Způsob, jakým je realizována spolupráce ZSU a Mezinárodního institutu podnikatelství a práva, rekapituluje vyjádření Ministerstva školství a vědy Ukrajiny ze 14.8.2007, kde je uvedeno, že toto ministerstvo podporuje spolupráci ZSU a MIPP v oblasti uznávání dokladů o vzdělání se zaměřením Právo, obor Právní věda. Ze sdělení vyplývá, že je ZSU řádně akreditovaná dle nejvyššího IV. stupně akreditace a že má akreditaci k přípravě státních příslušníků české republiky s tím, že je jim po absolvování přiznáván akademický titul „magistr právních věd“. Vědecká rada ZSU je oprávněna provádět změny ve studijních plánech k dosažení souladu magisterského studijního programu s magisterskými studijními programy Právo a Právní věda uskutečňovanými akreditovanými vysokými školami v České republice. Tímto operativním postupem byla po celou dobu zajišťována shoda studijních programů.

16. Dle žalované nelze tvrdit, že z materiálů pro rozhodnutí nelze rozpoznat, jaké vzdělání bylo osobě zúčastněné na řízení poskytnuto, zda bylo předmětem právo ukrajinské nebo české. Z dokladů (licencí a certifikátu o akreditaci) je zřejmé, že ZSU je oprávněna poskytovat magisterský studijní program Právo a Právní věda cizím státním příslušníkům, občanům České republiky. Jde tedy o studijní program zahraniční vysoké školy, jehož shoda s akreditovaným studijním programem ZČU byla potvrzena děkanem FPZČU po projednání ve Vědecké radě fakulty. Studium, které osoba zúčastněná na řízení absolvovala, tak bylo zahraničním studiem a skutečnost, že se na jeho zabezpečení podílela jiná osoba na základě smlouvy, není pro rozhodnutí o uznání zahraničního studia rozhodná. Podstatné je, že žalovaná měla před vydáním rozhodnutí k dispozici doklady předepsané zákonem o vysokých školách, tj. diplom, informaci děkana o tom, že jde o obsahově shodný studijní program, a informaci o tom, že studijní program uskutečňuje oprávněná instituce. V tomto smyslu je také třeba hodnotit námitku, že uznáním magisterského studia bylo uznáno i bakalářské vzdělání získané studiem Moskevského institutu podnikatelství a práva. Proces stanovený Úmluvou o uznání kvalifikací je založen na tzv. strukturovaném studiu a předpokládá stupně studia bakalářský, magisterský a doktorský, přičemž základním rysem je propustnost mezi jednotlivými stupni. Osoba, která absolvovala bakalářský stupeň studia, tak může být přijata ke studiu magisterskému a posléze doktorskému, a to i v příbuzných oblastech, pokud jsou splněny podmínky přijímacího řízení. Bylo tedy na posouzení ZSU, zda uchazeč o přijetí ke studiu magisterského studijního programu uskutečňovaného ZSU má potřebné předpoklady. Je tedy nerozhodné, že v rámci zkoumání těchto předpokladů ZSU nostrifikovala jeho bakalářské vzdělání. Pro ZČU je rozhodné, zda osoba zúčastněná na řízení absolvovala magisterský stupeň, což je ve smyslu uvedeného samostatná úroveň studia, a zda ho absolvovala na instituci, která je oprávněna poskytovat příslušné vzdělání. To bylo v řízení doloženo a osvědčeno. Splnění podmínek pro nostrifikaci bakalářského studia nemohlo být

předmětem zkoumání žalované, pokud měla osvědčeno, že žadatel získal magisterský titul ve srovnatelném studijním programu.

17. Na podporu svých tvrzení předložila žalovaná rozhodnutí MŠMT z 31.5.2010, čj. 6721/2010, dle kterého může být žádost o uznání kvalifikace zamítnuta jen, budou-li v řízení prokázány značné rozdíly mezi studijními programy. Žalovaná neměla pochybnosti, že jsou studijní programy v podstatných rysech shodné, proto další dokazování s ohledem na Lisabonskou úmluvu nebylo třeba.

18. K založení prostých kopií ve správním spisu žalovaná uvedla, že jsou žadateli po skončení řízení vráceny originály nebo ověřené kopie listin, které žadatel předložil. Je pochopitelné, že jsou ve spise kopie dokumentů, neboť příslušné orgány se nevyjadřovaly v každé věci zvlášť, ale jednou pro všechny případy. Dle žalovaného je z jeho rozhodnutí ve spojení s přílohou k tomuto rozhodnutí nepochybné, co je jeho meritem, jaké osvědčení osoba zúčastněná na řízení obdrží, že uznává diplom konkrétního čísla, vydaný konkrétního data, konkrétní institucí, potvrzuje jeho rovnocennost v konkrétním magisterském studijním programu, v konkrétním oboru a je z rozhodnutí zřejmé, že žalovaná uznává vzdělání v konkrétním oboru uskutečňovaném konkrétní institucí. Je tak zcela nepochybné, o čem a v jakém rozsahu bylo rozhodnuto. Jakýkoliv výklad, který by toto rozporoval, by byl formalistickým a s ohledem na možnost zásahu do práv žadatele nepřipustným.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

19. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že k její žádosti podané 6.12.2005, doložené listinami (které vyjmenovává ve vyjádření k žalobě žalovaný – poznámka soudu), bylo rozhodnutím rektora ZČU ze dne 13.11.2005 pod čj. ZČU * N 295/05 vydáno osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, které jí bylo doručeno 16.12.2005. V souvislosti s žádostí osoby zúčastněné na řízení o vykonání justiční odborné zkoušky ze dne 2.5.2011 vyzvalo Ministerstvo spravedlnosti k doplnění této žádosti, a to k předložení rozhodnutí o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice k osvědčení ze dne 13.11.2005, čj. ZČU * N 295/05. O toto rozhodnutí požádala osoba zúčastněná na řízení žalovanou dne 30.6.2011 (do té doby nikdo takové rozhodnutí nepožadoval, a bylo již osobě zúčastněné na řízení vydáno osvědčení čj. ZČU * N 295/05). Rozhodnutí žalované ze dne 14. 9. 2009, čj. PR-P 401/09, bylo osobě zúčastněné na řízení doručeno s vyznačenou doložkou právní moci dne 12.10.2012 a následně doručeno Ministerstvu spravedlnosti.

20. Osoba zúčastněná na řízení se ztotožnila s vyjádřením žalované a uvedla, že byly splněny podle § 89 odst. 3 ZVŠ obě podmínky k vydání osvědčení, a to jak znalostí úrovně zahraniční vysoké školy vzhledem k pedagogům, kteří na ní přednáší, tak i znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací, které jsou konstatovány ve vyjádření JUDr. M. Kindla ze dne 14.4.2004. K žádosti vydala ZSU, organizační složka Praha, Ohradní 1366/49, Praha 4 – Michle, osobě zúčastněné na řízení potvrzení o studiu – absolvování magisterského studia a potvrzení o studiu – pedagogové z českých veřejných škol, která byla přiložena k vyjádření. Osoba zúčastněná na řízení zakončila magisterské studium na této univerzitě obhajobou diplomové práce na téma Evropská úmluva o potlačování terorismu a

Česká republika, vedoucím diplomové práce byl Doc. JUDr. Josef Urban CSc. (je uvedena v dodatku k diplomu).

21. Osoba zúčastněná na řízení absolvovala na Zakarpatské státní univerzitě, organizační složce Praha, Ohradní 1366/49, Praha 4 – Michle, bakalářský a navazující magisterský studijní program Právo na základě smlouvy, která studentovi zaručovala úplné vysokoškolské vzdělání v oboru Právo odpovídající státním vzdělávacím normám vysokých škol České republiky a Ukrajiny. Po celou dobu studia byla v dobré víře, že řádně studuje obor Právo v souladu s platným právním řádem a že tím nabyla vysokoškolské kvalifikace Právo a Právní věda, která je nostrifikovatelná veřejnou vysokou školou v České republice.

V. Skutkový základ věci

22. Ve správním spisu se nachází kopie úředně ověřeného diplomu označeného na 1. straně číslem M 000106, na 2. straně číslem DP 200506, vydaného Zakarpatskou státní univerzitou Ukrajiny, kde je uvedeno, že rozhodnutím státní atestační komise ze dne 12. října 2005 osobě zúčastněné na řízení (uvedeno jméno a příjmení) byl udělen titul magistr práva. Dále je ve správním spisu kopie přílohy k diplomu DP č. 200506, kde je uveden jako předchozí doklad o vzdělání diplom bakaláře práva AVB 0689935 Moskevského institutu podnikatelství a práva a údaj o potvrzení nostrifikace diplomu na Ukrajině ze dne 6.9.2005, č. 6/1-416n). Dále je zde uveden název vzdělávací instituce Zakarpatská státní univerzita, názvem diplomu je diplom magistra, typem programu je odborně vzdělávací program pro přípravu magistra, délka studia je 5 let, forma studia je denní, zaměření přípravy je na 0601 Právo, obor 8.060101 Právní věda, profesní uplatnění je uvedeno práce v oboru magistr práva, datum ukončení studia 12.10.2005. Součástí přílohy je seznam předmětů tvořících absolvovaný studijní program s uvedením hodnocení u každého předmětu.

23. Osoba zúčastněná na řízení podala k žalované žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace získaných na Zakarpatské státní univerzitě datovanou 6.12.2005 (uvedla jméno a příjmení, datum a místo narození, trvalé bydliště, označila název studijního oboru Právo/Právní věda).

24. Žalovaná vydala 13.11.2005 pod čj. ZČU * N-295/05 osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, ve kterém je uvedeno, že uznala podle § 89 odst. 1 písm. b), § 89 odst. 3 a § 106 ZVŠ vysokoškolské vzdělání získané na Zakarpatské státní univerzitě ve spolupráci s Mezinárodní vysokou školou podnikatelství a práva v Praze ve studijním oboru Právní věda. Dále je v osvědčení konstatováno, že osoba zúčastněná na řízení (uvedeno jméno, příjmení, datum a místo narození) obdržela diplom rovnocenný s vysokoškolským diplomem, vydávaným v České republice veřejnou vysokou školou absolventům studia v magisterském studijním programu Právo a právní věda M 6805 obor Právo, a že je držitel tohoto dokladu oprávněn užívat kvalifikaci „magistr práva“. Podepsán je rektor žalované. Osvědčení převzala osoba zúčastněná na řízení dne 16.12.2005.

25. Následně žalovaná vydala dne 14.9.2009 pod čj. PR-P 401/09 rozhodnutí o vydání osvědčení podle § 89 odst. 1 písm. b) ZVŠ a dle rozhodnutí rektora č. 15R/2009 postup při uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, kde je ve výroku uvedeno, že

„vydává osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice panu (uvedeno jméno, příjmení, datum a místo narození, bydliště osoby zúčastněné na řízení)“. Rozhodnutí je odůvodněno tím, že žadatel podal 4.11.2005 k žalované žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice a tímto dnem bylo zahájeno řízení o žádosti. K žádosti připojil úředně ověřenou kopii diplomu včetně jeho úředního překladu vydaného Zakarpatskou státní univerzitou ve městě Užhorod, Ukrajina, pod číslem DP 200506, registrační číslo M 000106 a úředně ověřenou kopii dodatku k diplomu číslo DP 200506, registrační číslo 05/06, ze kterých vyplývá, že absolvovaným studijním programem byl magisterský studijní program s názvem Pravožnavstvo (v překladu Právní věda). Dále jsou zde uvedeny absolvované předměty včetně jejich hodnocení, které vcelku vytvářejí strukturu studijního programu. Těmito doklady byl splněn požadavek § 90 odst. 2 ZVŠ na jejich předložení. Dále je zde uvedeno, že žalovaná ověřovala znalost úrovně zahraniční vysoké školy a získala též doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách a o náplni vysokoškolského studia. Informace potvrzující znalost zahraniční vysoké školy a další doplňující informace byly dne 7.11.2005 ověřeny děkanem Fakulty právnické uskutečňující obsahově obdobný studijní program, jehož stanovisko je pro posouzení shody studijních programů rozhodující. Toto stanovisko obsahuje srovnání studijního programu Právní specializace uskutečňovaného Fakultou právnickou Západočeské univerzity v Plzni. Ze stanoviska děkana jednoznačně vyplývá, že studijní programy nejsou pro jejich srovnání v podstatných rysech odlišné. Doplňující informace ve smyslu § 90 odst. 2 ZVŠ ověřila žalovaná dne 2.5.2009 také prostřednictvím portálu www.enic-naric.net, což je oficiální databáze zřízená za účelem plnění závazků Národního informačního centra České republiky ve smyslu Lisabonské úmluvy. Zde bylo ověřeno, že Zakarpatská státní univerzita ve městě Užhorod, Ukrajina je v této databázi uvedena. Také tím je osvědčeno, že studijní programy, které jsou touto zahraniční vysokou školou uskutečňovány, jsou uskutečňovány institucí oprávněnou poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách. Z uvedeného je zřejmé, že žádost obsahuje všechny zákonem požadované dokumenty. Rovněž byla prokázána skutečnost, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách a že obsahová náplň vysokoškolského studia je srovnatelná s obsahovou náplní vysokoškolského studia na Západočeské univerzitě v Plzni. V závěru je poučení o opravném prostředku.

26. Ve správním spisu jsou listiny nazvané Postup při uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice podle zákona o vysokých školách z října 2004, vypracovaný odborem vysokých škol MŠMT (příloha 6). Dále jsou zde kopie originálů a jejich překladů do českého jazyka vydaných Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny. Je zde licence vydaná 7.2.2003 Užhorodské státní vysoké škole informatiky, ekonomiky a práva se sídlem v Užhorodu k poskytování vzdělávacích služeb s vyučovacími základy spojenými se získáním vzdělání rovnocenného kvalifikačního požadavku pro přípravu zahraničních občanů na akreditované báze zaměření (příloha 9). Je zde certifikát o akreditaci, podle něhož byla ZSU prohlášena rozhodnutím státní akreditační komise z 19.10.2004 akreditovanou vysokoškolskou vzdělávací institucí IV. stupně (příloha 12). Je zde licence vydaná 10.1.2005 ZSU k poskytování vzdělávacími institucemi vzdělávacích služeb spojených se získáním vzdělání na úrovni kvalifikačních požadavků na zvýšení kvalifikace,

přípravu cizích státních příslušníků v akreditovaných základních zaměřeních (oborech) (příloha 10) a licence vydaná 10.5.2006 ZSU k poskytování vzdělávacími institucemi vzdělávacích služeb spojených se získáním vysokoškolského vzdělání na úrovni kvalifikačních požadavků na mladšího specialistu, bakaláře, specialistu, magistra (příloha 11). Je zde dopis JUDr. Milana Kindla, děkana FPZČU ze 14.4.2004, v němž se vyjadřuje ke studijnímu programu uskutečňovanému Mezinárodní vysokou školou podnikatelství a práva (příloha 4) a dále usnesení Vědecké rady FPZČU z 19.3.2004, kde je pod bodem 4) uvedeno, že vědecká rada posoudila možnost nostrifikace diplomů absolventů MVŠPP (příloha 5). Dále informace MŠMT z 10.6.2008 adresovaná rektorovi žalované o tom, že nebyly shledány důvody k prohlášení nicotnosti rozhodnutí o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání absolventů magisterského studijního programu „Právní věda“ Zakarpatské státní univerzity se sídlem v Užhorodě na Ukrajině (příloha 1).

VI. Závěr krajského soudu

27. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů. Neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, jednak proto, že žalobce ani žalovaná k výzvě soudu nevyjádřili svůj nesouhlas, soud proto vycházel z fikce jejich souhlasu, jednak podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., protože rozhodnutí žalované zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost.

28. Úvodem soud uvádí, že v obdobné skutkově a právně shodné věci již bylo rozhodováno jak zdejším krajským soudem, tak ke kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem, neboť obdobné žaloby již byly žalobcem podány s odkazem na nutnost dodržování právních předpisů ve správním řízení, právních předpisů vydaných v oblasti vysokého školství a nutnost zajištění přístupu k právnickým profesím pouze pro vysoce odborně připravené a kvalifikované právníky, kteří nabyli řádného vzdělání (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 9As 77/2010, 9 As 78/2010, 9 As 79/2010, 9 As 80/2010, 9 As 81/2010, 9 As 82/2010 a 9 As 83/2010, dostupná na www.nssoud.cz).

29. Ve všech obdobných věcech stejně jako v dané právní věci se jednalo o nostrifikaci, tedy uznání rovnocennosti dosaženého zahraničního vysokoškolského vzdělání, které bylo uznáno na základě rozhodnutí rektora Západočeské univerzity v Plzni. Rozhodnutí bylo v předchozích případech i v nyní posuzovaném případě vydáno na žádost absolventa zahraniční vysoké školy, konkrétně Zakarpatské státní univerzity (studijního oboru Právní věda), a to na základě Úmluvy o uznávání kvalifikací ve spojení s právní úpravou obsaženou v zákoně o vysokých školách.

30. Podle § 106 odst. 1 ZVŠ *se ustanovení tohoto zákona použijí, pokud mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, nestanoví jinak*. Mezinárodní smlouvou upravující uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, kterou je Česká republika vázána, je Úmluva o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělání v evropském regionu uzavřená v Lisabonu 11.4.1997, v České

republiky vyhlášena Sdělením Ministerstva zahraničních věcí ve sbírce mezinárodních smluv pod č. 60/2000 Sb.m.s. a účinná od 1.2.2000 (viz *Úmluva o uznání kvalifikací*). Ustanovení Úmluvy o uznání kvalifikací mají ve smyslu § 106 ZVŠ přednost před ustanoveními zákona o vysokých školách. Jednou ze stran této mezinárodní smlouvy je i Ukrajina (viz <http://conventions.coe.int>), pro kterou je smlouva platná od 1.6.2000.

31. V zákoně o vysokých školách je uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace řešeno v § 89 a § 90. V § 89 odst. 1 je uvedeno: *Na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice: a) ministerstvo, jestliže je Česká republika vázána mezinárodní smlouvou se zemí, kde je zahraniční vysoká škola zřízena a uznána, a ministerstvo je touto smlouvou k uznání zmocněno, b) v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.* Podle § 89 odst. 3 ZVŠ veřejná vysoká škola vydá osvědčení na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy nebo na základě rozsahu znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací. Podle § 90 odst. 1 ZVŠ ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace veřejnou vysokou školou rozhoduje rektor. V § 90 odst. 2 ZVŠ je stanoveno, co je podkladem pro uznání. Podle § 90 odst. 4 ZVŠ zjistí-li veřejná vysoká škola nebo podle § 89 odst. 2 ministerstvo, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, žádost o uznání zamítne. Vnitrostátní právní úprava s Úmluvou o uznání kvalifikací nekoliduje.

32. Podle § 105 ZVŠ *nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení ve věcech upravených tímto zákonem podle obecných předpisů o správním řízení.* Zákon o vysokých školách nemá samostatnou procesní úpravu a v části upravující uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace nevylučuje aplikaci správního řádu. Proto bylo ve správním řízení předcházejícím vydání rozhodnutí o žádosti nutno vycházet z příslušných ustanovení správního řádu účinného v době rozhodování správního orgánu, tj. podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí.

33. Soud dospěl k závěru, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. *Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2004, čj. 5A 157/2002-35, www.nssoud.cz). *Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelného* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2008, čj. 3As 51/2007-84, www.nssoud.cz).

34. V rozhodnutí správního orgánu se podle § 68 odst. 1 správního řádu *ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2);* Podle § 68 odst. 3 správního řádu *se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Podle § 18 odst. 2 věta druhá správního řádu

údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.

35. Rozhodnutí vydané v řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace je individuálním správním aktem vydaným v oblasti veřejné správy buď orgánem moci výkonné [ministerstvem podle § 89 odst. 1 písm. a) ZVŠ] nebo právnickou osobou, které zákon o vysokých školách svěřil rozhodování o právech a povinnostech fyzických osob v oblasti veřejné správy [veřejnou vysokou školou podle § 89 odst. 1 písm. b) ZVŠ] se závaznými právními účinky pro účastníka řízení, jemuž je určen. Výrok rozhodnutí veřejné vysoké školy o žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání v České republice závisí na posouzení žádosti podle kritérií stanovených Úmluvou o uznání kvalifikací a kritérií stanovených v § 90 ZVŠ. Pokud žádosti vyhoví, vydá o tom rozhodnutí, kterým úředně potvrzuje, že je žadatelem absolvované zahraniční vysokoškolské vzdělání rovnocenné s příslušným českým vysokoškolským vzděláním. Takto nazíráno je toto rozhodnutí povahy deklaratorní, protože jím jsou práva a povinnosti úředně zjišťovány nebo potvrzovány, nikoliv zakládány, měněny či rušeny. Na povahu tohoto rozhodnutí však lze nahlížet i tak, že zakládá absolventu zahraniční vysoké školy veřejné subjektivní právo, aby pro účely kvalifikace bylo jeho zahraniční vysokoškolské vzdělání posuzováno stejně jako vzdělání získané na veřejné vysoké škole v České republice. V tomto smyslu by mělo toto rozhodnutí povahu konstitutivní, protože by jím bylo právo stejné kvalifikace zakládáno. Soud proto zastává názor, že rozhodnutí o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace má smíšenou (hybridní) povahu.

36. Bez ohledu na povahu rozhodnutí však vždy platí, že vlastní autoritativní úpravu práv či povinností má výrok rozhodnutí, který ve smyslu § 68 odst. 2 obsahuje řešení otázky, která je předmětem řízení. Obdobně o výroku rozhodnutí uvažil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10.3.2011, čj. 9As 77/2010-229, kde uvedl: *Těžištěm každého správního rozhodnutí je jeho výroková část, ve které správní orgán uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Jedná se o nutné náležitosti, na základě kterých musí být jasné, srozumitelné a určité, jaký výrok byl daným rozhodnutím založen, protože pouze výrok zavazuje a je nezastupitelnou částí rozhodnutí; pouze z něj lze zjistit, jaké právo bylo přiznáno či jaká povinnost byla porušena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté (res administrata), jen výrok rozhodnutí může být vynucen správní exekucí atd. Skutečnost, zda bylo výrokem přiznáno právo či uložena povinnost, příp. konstatováno její porušení, v tomto směru není rozhodná a nelze ani akceptovat možnost, že by absence uvedených náležitostí výroku byla nahrazena dostatečnou specifikací v odůvodnění rozhodnutí.*

37. Rovněž v nyní přezkoumávaném případě výrok rozhodnutí žalované uvedené nároky nesplňuje. I když obsahuje v souladu s § 68 odst. 2 a § 18 odst. 2 správního řádu označení osoby zúčastněné na řízení (jménem a příjmením, datem a místem narození, bydlištěm), obsahuje dále sdělení, že žalovaná na základě citovaných právních předpisů „vydává osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice“, tzn. jakési nekonkrétní konstatování, že osobě zúčastněné na řízení vydává osvědčení o ekvivalenci přesně nespecifikovaného vysokoškolského vzdělání získaného

v zahraničí, aniž by bylo uvedeno, kdy a kde v zahraničí získaného. Výrok tak nelze označit za přesný, určitý, obsahující hmotné vyjádření rozhodnutí o věci. Výrok rozhodnutí žalované je nesrozumitelný a z toho důvodu fakticky nepřezkoumatelný. Dovedeno ad absurdum, rozhodnutí žalované teoreticky umožňuje vydání osvědčení o ekvivalenci zcela libovolného zahraničního vzdělání, protože bližší údaje o zahraničním vysokoškolském vzdělání jsou obsaženy až v odůvodnění rozhodnutí, které však již autoritativní povahu nemá. Je proto dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti

38. Žalovaná byla při rozhodování o žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice vázána příslušnou právní úpravou zákona o vysokých školách, konkrétně ustanoveními § 89 a § 90, podle nichž v případě, že žádost absolventa o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání není zamítnuta, je vydáno osvědčení. Je nepochybné, že je toto osvědčení výsledkem autoritativní rozhodovací činnosti správního orgánu a jedná se tak o správní akt v podobě rozhodnutí, které lze považovat za rozhodnutí smíšené povahy, které má dílem deklaratorní a dílem konstitutivní účinky. Nezbytné však je vycházet ze skutečné povahy konkrétního úkonu správního orgánu v dané věci a nespoléhat pouze na jeho formální podobu nebo zákonné označení. Jakkoli tedy zákon o vysokých školách hovoří o vydání osvědčení, jedná se nepochybně o vydání správního aktu (rozhodnutí), které může mít formální podobu standardního písemného rozhodnutí ve věci nebo formu osvědčení. V obou případech se jedná o finální individuální správní akt, volba konkrétní formy záleží na rozhodujícím správním orgánu. V případě vydání takového správního aktu však jeho předpokladem je, že sám o sobě splňuje náležitosti výrokové části rozhodnutí. Odůvodnění není třeba, pokud se vydáním osvědčení v plném rozsahu žádosti vyhoví (§ 68 odst. 4 správního řádu).

39. V dané právní věci však žalovaná vydala 13.11.2005 pod čj. ZČU*N-295/05 osvědčení a následně 14.9.2009 pod čj. PR-P 401/09 touto žalobou napadené rozhodnutí o vydání osvědčení. V téže věci, na základě téhož skutkového a důkazního stavu, tak žalovaná rozhodla dvakrát. Je proto nutno dát za pravdu žalobci, že vydání napadeného rozhodnutí bránila překážka věci rozhodnuté a napadené rozhodnutí bylo proto vydáno v rozporu s § 48 odst. 2 správního řádu, podle něhož *přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou*. Vydáním napadeného rozhodnutí tak došlo k podstatnému porušení ustanoví o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a toto pochybení je rovněž důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, a to podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

40. Pro úplnost soud uvádí, že osvědčení vydané žalovanou 13.11.2005 pod čj. ZČU*N-295/05, byť splňuje nezbytné náležitosti výrokové části rozhodnutí, tj. řešení otázky, jež byla předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníka řízení (§ 68 odst. 2 správního řádu) a odůvodnění rozhodnutí nebylo třeba, protože bylo podané žádosti zcela vyhověno (§ 68 odst. 4 správního řádu), nebyl oprávněn posuzovat z hlediska jeho zákonnosti, neboť žalobou nebylo napadeno, ani nemohlo být napadeno vzhledem ke lhůtě stanovené v § 72 odst. 2 s.ř.s. (viz odst. 2).

41. Podle § 78 odst. 1 věta první s.ř.s. *je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení*. Podle § 76 odst. 1 s.ř.s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem podle písm. a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, podle písm. c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

42. Vzhledem k tomu, že soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a shledal, že se žalovaná dopustila podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je v dalším řízení žalovaná vázána právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku.

VII. Náklady řízení

45. O nákladech řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. V dané právní věci měl žalobce plný úspěch, proto by měl právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci v souvislosti s řízením náklady nevznikly a sám je neuplatňoval, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

46. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. *právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil*. Jelikož soud osobě zúčastněné na řízení výslovně žádnou povinnost neuložil, nebyla jí náhrada nákladů tohoto řízení přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 28. března 2013

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová